

ägg och jaktrettsinnehavaren hyste berättigade förhoppningar om ett gott resultat. Men så kom minken. En morgon fann man alla kalkonerna ihjälbitna och som de endast voro bitna i halsen och för övrigt knappast rörda, var det icke svårt att i förövaren spärra lustmördaren minken.

Nästa massmord ägde rum hos skogvaktaren på Tidö. Där tog sig minken in i hönsuset och gjorde på en gång rent hus på alla de till mer än tjugotalet uppgående hönsen, som jämte den stora fina tuppen alla finga skatta åt förgängelsen. Hönsuset erbjöd på morgonen en sorgelig anblick med blod och fjäder långt uppåt väggarna. Hönsliken förebedde alla samma skador — huvudet var avbitet.

Att skogvaktaren, som är en rivande karl och erkänd jaktvårdare och fängstman, redan följande natt hämnades sina pullors död genom minkens fångande, täckte icke på långt när den lidna förlusten. Minkskinnnet hjälpte dock i någon mån till att smälta förlusten.

K.

Ett flertal örnar

ha under den gångna vintern visat sig inom länets gränser. De ha företrädesvis hållit till utmed mäljarstranden, där den goda tillgången på fälthare lockat. Jaktvårdarna äro emellertid icke alls belåtna med dessa i flera avseenden mindre trevliga jaktgäster. Det är nämligen icke bara deras harar och fasaner, som få sitta emellan vid de stora rovfåglarnas vinterlänga uppehåll i dessa trakter. Det har nämligen visat sig, att jakthundarna

Böcker - Papper - Foto

icke heller gå säkra. I Norbergstrakten blev en medelstor stövare slagen av örn, som ertappades medan den höll på att kalasa på den döda hunden. En tax har under en öjakt försvunnit på ett sätt, som knappast kan förklaras annorledes än att den tagits av örn och från flera håll ha inrapporterats händelser, då örnen slagit efter jakthundar, som endast genom jägarens mellankomst räddats från de väldiga rovfågelklorna.

Från naturvårdarhåll klagas ständigt över den minskade örn-tillgången. Detta går dåligt ihop med vad jägare och skogsmän här i länet erfart och den allmänna meningen är, att örn-frekvensen denna vinter varit större än någonsin tidigare i mannaminne. Varifrån dessa örnar — företrädesvis unga fåglar — komma, är svårt att avgöra. Möjligen komma de österifrån liksom man måste förmoda, att de hundratals duvhökar göra, som varje vinter brandskatta vårt fågelvilt.

O. K.

Olaga rådjursjakt.

En yngling från Mökinta hade den 26 febr. på Sonnebo mark i Mökinta under olovlig tid fällt ett rådjur och icke erlagt stadgad jaktvårdsavgift. Vidare hade han olovligt använt sig av sin broders hagelgevär utan att vare sig han eller brodern sökt tillstånd att få förvärva eller inneha vapnet. Svaramden dömdes till 100 dagsböter å 1 kr. samt skall dessutom erlägga jaktvårdsavgift med 40 kr. Av de utdömda böterna skall 35 kr. tillfalla jaktvårdsfonden.

Hur fyller skatan sin roll som turfågel och lyckobringare vid gårdens?

På en lantgård B-lorp norr om Västerås hade man på våren inköpt ett hundratals vittleghornskycklingar för rekrutteringen av sin hönsstam och dessa voro på i trakten övligt sätt utplacerade i en avlång nättur vars ena gavel slutade i ett litet hus, där kycklingarna kunna tillbringa nätterna och amnars, när de behövde skydd. Uppfödingen syntes gå bra och de små växte och trivdes till stor belåtenhet för gårdsofvet. Efter en tid tyckte emellertid matmodern, att antalet kycklingar började verka misstänkt litet i förhållande till vad som borde finnas och en kontrollräkning företogs. Det befanns då, att antalet sjunkit till 40 st. och det var tydligt, att något rovdjur här drev sitt spel. För att få klarhet i de mystiska försvinnandena besöt sig hus-